

НЯМАМ КАКВО ДА ДОБАВЯ

КАРЪН М. МАКМЕНЪС

Превод от английски език Йоана Гацова

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие: *Nothing More To Tell*
Copyright © 2022 by Karen M. McManus, LLC
All rights reserved.

Превод Йоана Гацова
© Егмонт България, 2022
Редактор Десислава Иванова
Коректор Павлина Върбанова

Издава „Егмонт България“ ЕАД
София, ул. „Фритьоф Хансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Мултипринт“ ООД, Костинброд, 2022
Тираж: 2000 бр.
ISBN 978-954-27-2894-8

На Роу и Алисън

ГЛАВА ПЪРВА

БРИН

– Имаш ли си любимо престъпление?

Момичето, седило до мен в просторната чакалня, ми задава въпроса така ведро, с такава широка усмивка, че решавам, че не съм я чула правилно.

– Любимо *какво*? – питам.

– Престъпление – повтаря тя, без да спира да се усмихва. Добре. Явно съм я чула правилно.

– По принцип или... – започвам предпазливо.

– От предаването – казва тя, а в гласа ѝ се прокрадва нетърпелива нотка.

Не я обвинявам. Трябваше да се досетя веднага за какво говори, като се има предвид, че в момента седим в офиса на „Мотив“.

Опитвам се да замажа положението.

– О, да, ясно. Ами, трудно ми е да избира. Всички са толкова... – Коя е правилната дума? – Вълнуващи – говоривам.

– Направо съм вманиачена по случая със семейство Стори – казва тя и ето че вече се е впуснала в монолог.

Впечатлена съм от всичките дребни детайли, които още помни от предаване, излъчено преди повече от година. Явно е специалистка в областта на „Мотив“ – за разлика от мен, която се интересувам от криминална журналистика от сравнително скоро. Откровено казано, изобщо не очаквах да ме допуснат до интервюто за този стаж. Кандидатурата ми беше... нетрадиционна. Меко казано.

Но нали знаете какво казват за отчаяните времена.

Преди по-малко от два месеца, през октомври от последната ми година в гимназията, животът ми вървеше изцяло по план. Живеех в Чикаго, бях главен редактор на училищния вестник и вече кандидатствах за ранен прием в университетата на мечтите ми – Северозападния университет*. Две от най-добрите ми приятелки също смятаха да останат да следват наблизо, така че вече си мечтаехме как ще си наемем апартамент заедно. А после се започна: катастрофа след катастрофа. Уволниха ме от вестника, не ме приеха на първо класиране в Северозападния университет, а родителите ми ме уведомиха, че шефът на татко му е наредил да се премести отново в главния офис на фирмата.

Което означаваше да се завърнем в родния ми град – Стърджис, в щата Масачузетс, – в къщата, която родителите ми бяха отпуснали под наем на чичо ми Ник, когато си тръгнахме оттам.

– Ще бъде едно ново начало – каза ми мама, която за собствено удобство се беше постарала да забрави факта, че преди четири години изгарях от желание да се махна оттам.

Оттогава полагам отчаяни усилия да открия някой стаж, който би могъл да накара Северозападния университет да преразгледа кандидатурата ми. Първите шест отказа, които

* Престижен частен университет, основан през 1851 г. в Евансгън, щата Илинойс. – Б.пр.

ми изпратиха, бяха под формата на кратки формални писма. Никой няма смелостта да ти каже направо онова, което си мисли в действителност: „Уважаема госпожице Галахър, тъй като най-четената ви статия като редактор на училищния вестник представлява колекция от нецензурни снимки, не ви намираме за удачен кандидат“.

Само да се уточним: нито снимките на мъжки полови органи, нито публикуването им в сайта на вестника бяха мое дело. Аз бях просто загубенячката, която остави вратата на кабинета отворена и забрави да излезе от профила си на главния лаптоп. Но това няма особено значение, защото именно моето име фигурираше под статията, която бе препратена хиляди пъти от човек на човек, докато в края на краищата не се озова на сайта на „Бъзфийд“ със заглавие „СКАНДАЛ В ГИМНАЗИЯ ВЪВ ВЕТРОВИТИЯ ГРАД: ДРЪЗКА ШЕГА ИЛИ ЧИСТА ПОРНОГРАФИЯ?“.

И двете очевидно. След седмия учтив отказ най-после ме осени, че когато такава статия е първото нещо, което се появява, когато някой провери името ти в гугъл, няма смисъл да се опитваш да я криеш. Така че реших да сменя стратегията, когато кандидатствах за „Мотив“.

Момичето до мен продължава да говори, като тъкмо общава впечатляващо задълбочения си анализ на сагата около семейство Стори.

– От кой университет си? – пита ме тя.

Носи сладко кожено яке, съчетано с тениска с лого и черни гънки, и мисълта, че сме облечени горе-долу подобно, ме успокоява.

– Аз следвам в „Емерсън“ – продължава тя. – Основната ми специалност е „Медиум“, а втората – „Журналистика“. Но мисля скоро да ги разменя.

– Аз съм още в гимназията – казвам.

– Наистина? – ококорва очи тя. – Еха! Не знаех, че стажът е отворен и за ученици.

– И аз се изненадах – отговарям.

„Мотив“ не присъстваше в списъка със стажове, който съставих с помощта на бившия си педагогически наставник; четиринайсетгодишната ми сестра Ели се натъкна на него случайно, докато гвете се ровехме из сайта Boston.com. Преди да потърсим предаването в гугъл, дори не знаех, че водещата Карли Диас се е преместила временно от Ню Йорк в Бостън миналото лято заради заболяването на един от родителите си. Не може да се каже, че „Мотив“ е вече утвърдено предаване, но напоследък набира популярност и хората започват да говорят все повече за него. В момента го излъчват само по една от по-малките кабелни телевизии, но се носят слухове, че скоро може да мине към някоя от големите платформи за стрийминг.

Статията на Boston.com беше озаглавена „КАРЛИ ДИАС ОПРЕДЕЛЯ ПРАВИЛАТА, ЗА ДА ГИ НАРУШИ“ и беше придружена от снимка на Карли, облечена в яркорозов шифер, опряла гръзко ръце на кръста си и застанала по средата на „Нюбъри Стрийт“. Не изглеждаше от типа хора, които биха те осъдили, защото си станал обект на публично внимание заради неволна грешка; по-скоро изглеждаше като човек, който би очаквал да посрещнеш трудностите с високо вдигната глава – и даже да намериш начин да ги обърнеш в своя полза.

– Значи, работиш за вестника на училището си? – пита момичето.

Благодаря за солта в раната, Студентке от Емерсън.

– Не, вече не.

– Наистина? – смръщва вежди тя. – Как тогава...

– Брин Галахър? – повишава глас жената на рецепцията. – Заповядайте при Карли.

– Карли?! – възкликва Студентката от Емерсън с разширени от учудване очи, докато ставам бързо от мястото си. – Еха! Не знаех, че провежда интервюта лично.

– Е, време е за шоу – казвам. Изведнъж Студентката от Емерсън и безкрайните ѝ въпроси започват да ми се струват като безопасен пристан и ѝ се усмихвам така, сякаш ми е стара приятелка, докато премятам чантата си през рамо. – Пожелай ми късмет.

Тя вдига палци към мен.

– Ще се справиш.

Тръгвам след рецепционистката, която ме повежда по един къс, тесен коридор към просторна конферентна зала с прозорци от пода до тавана, от които се разкрива гледка към Бек Бей*. Нямам обаче възможност да ѝ обърна внимание, защото Карли Диас се надига от стола си в края на масата, озарява ме с мегаватова усмивка и ми протяга ръка.

– Брин. Добре дошла – поздравява ме тя.

Така се притеснявам, че едва не ѝ отговарям: „И на мен“, но успявам да се спра навреме.

– Благодаря – казвам и стисвам ръката ѝ. – Толкова се радвам да се запознаем.

Из главата ми се върти фразата „внушителна личност“, макар че Карли би изглеждала направо миниатюрна без десетсантиметровите си токчета. Но от нея се излъчва енергия – като че ли грее отвътре. Тъмната ѝ коса е невъзможно гъста и лъскава, гримът ѝ е безупречен и носи толкова семпла, но същевременно елегантна рокля, че ми се приисква да изхвърля целия си гардероб и да го запълня наново.

– Заповядай, седни – казва тя, докато се настанява отново на стола си, а рецепционистката изчезва обратно в коридо-

* Гъсто населен квартал в Централен Бостън, построен на брега на река Чарлс и известен с архитектурния стил на жилищните сгради. – Б.пр.

ра. – Взemi си напитка, ако желаеш.

Пред двете ни са подредени ниски стъклени чаши, които заобикалят гарафа, пълна догоре с вода и лед. Подвоумявам се между съвсем леката си жажда и вероятността да разлея съдържанието на гарафата върху себе си, или още по-лошо – върху лаптопа до Карли, и накрая взимам решение.

– Не, благодаря.

Карли скръства ръце пред гърдите си и няма как да не забележа пръстените ѝ. Носи по един на почти всеки пръст и всички са едри, гръзки модели, които блестят в златисто. Ноктите ѝ са лакирани с лъскав тъмночервен лак и съвършено оформени, но къси.

– Добре – започва тя, като се подсмивва леко. – Наясно си защо си тук, нали?

– За интервюто? – предполагам аз с надежда.

– Е, да – отговаря тя, а изривата ѝ усмивка става още по-широка. – Получихме близо петстотин кандидатури за този стаж. Най-вече от студенти, които следват в района, но някои бяха готови да се преместят и от по-далеч, за да получат тази възможност. – Сърцето ми се свива леко, когато тя допълва: – Трудно е да изпъкнеш на фона на тълпата, когато има такава конкуренция, но трябва да призная, че никога не съм се натъквала на кандидатура като твоята. Една от продуцентките ми, Линдзи, я видя първа и веднага ми я препрати.

Карли натиска едно копче на лаптопа си, обръща екрана към мен и... Ето го. Имейлът, който изпратих – и който се състои от точно тринайсет думи. „Не е най-доброто ми постижение до този момент“, а след това – линк към статията в „Бъзфийд“. „Благодаря за отделеното внимание.“

Усещам как бузите ми се сгорещават, докато Карли продължава:

– С този имейл успя да постигнеш няколко интересни неща. Първо, накара ме да се разсмея. На глас, след като натиснах линка. А после ме накара да потърся сама другите статии, които си писала, тъй като ти не си си направила труда да ги включиш. Отне ми цели петнайсет минути посред един доста натоварен ден.

Тя се обляга назад на стола си, опира върховете на пръстите си едни в други и обляга брадичка на тях, впила тъмните си очи в моите.

– Не се е случвало преди.

Иска ми се да се усмихна, но не съм съвсем сигурна, че ми прави комплимент.

– Надявах се да оцените откровеността ми – отговарям уклончиво. – И тъм... лаконичността ми.

– Доста рискован ход – казва Карли. – Но и смел, а аз уважавам това. Пълна глупост е, че са те уволнили заради толкова нещо, между другото. Някаква представа кой е публикувал снимките?

– Знам точно кой е бил – отговарям аз, като обвивам плътно ръце около себе си.

Тъкмо работех върху една нова статия относно слуховете, че някои играчи от училищния отбор по баскетбол – който беше отличен на щатското първенство – са получили незаслужено високи оценки по други предмети само заради участието си в отбора. Капитанът им, един исторически закъснял неандерталец на име Джейсън Прюит, ме приклепи пред шкафчето ми в коридора след часа по английски и ми каза единствените пет думи, с които се е обръщал към мен и до ден днешен: „Спри да ни се месеш“. Аз не го послушах, а една седмица по-късно стана катастрофата с нецензурните снимки – почти по същото време, когато приключи тренировката им по баскетбол. – Но извършителят го отрече, а аз не можах

да го докажа.

– Съжалявам – казва Карли. – Заслужавала си да те подкрепят, вместо да те уволнят. А и работата ти е отлична.

Усещам как напрегнатата ми поза се отпуска, и почти се усмихвам, защото нещата вървят доста по-добре, отколкото очаквах, но после тя допълва:

– Не смятах да наемам гимназист на тази позиция обаче.

– В изискванията не беше посочено, че трябва вече да си в университета – изтъквам аз.

– Това беше грешка по невнимание – казва Карли.

Усещам как посървам, но само за момент. Тя нямаше да ме повика на интервю, ако нямаше дори малък шанс да направи компромис в това отношение.

– Ще работя два пъти по-усърдно от всеки студент – обещавам ѝ. – Мога да бъда в офиса винаги когато нямам часове, включително и до късно вечерта и през уикендите. – Едва не ми се изплъзва едно „защото нямам никакъв социален живот тук“, но Карли няма нужда от чак такива подробности. – Знам, че има кандидати с по-голям опит, но аз полагам усилия да стана журналистка, откакто завърших началното училище. Това е единственото нещо, което искам да бъда.

– А защо? – пита ме тя.

„Защото това е единственото, в което някога ме е бивало“, отговарям наум.

Родена съм в семейство на хора, надарени с естествен неоспорим талант. Татко е гениален учен лаборант, мама е илюстраторка на детски книги, наградена с какви ли не отличия, а Ели е същинско чудо на природата в свиренето на флейта. И всички те са знаели какви искат да станат, почти откакто са се родили. Аз прекарах по-голямата част от детството си в дезориентирани опити да намеря *моего нещо* – онзи талант, който да се превърне в център на цялото ми

съществуване, – но през цялото време тайно се тревожех, че ще се окажа втори чичо Ник. „Той просто не знае какво иска от живота – въздишаше татко, когато госта по-младият му полубрат решаваше да смени специалността си за пореден път. – Никога не е знаел.“

Това ми изглеждаше като възможно най-ужасната черта, с която да се роди член на семейство Галахър – да не знае какво иска. И колкото и да обичах чичо Ник, не желаех да се превърна в семейна издънка номер две. Така че изпитах огромно облекчение, когато влязох в осми клас и учителят ми по английски специално ме похвали колко добре пиша. „Трябва да идеш да работиш за училищния вестник“, предложи той. Аз го послушах и за пръв път открих нещо, което да ми се удава с лекота. Оттогава то се превърна в моята самоличност – „Един ден Брин ще води новините по Си Ен Ен“, обичат да повтарят родителите ми, – затова беше ужасяващо преживяване да го загубя миналата есен. Да видя как нещо, за което се бях старала толкова дълго и с което се гордеех толкова много, се превръща в някаква шега.

Не знам как да го обясня по начин, подходящ за работно интервю обаче.

– Защото всеки случай, който отразиш, може да доведе до истинска промяна и да даде глас на хората, които не са имали възможността да го използват – казвам вместо това.

– Добре казано – отговаря Карли учтиво.

За пръв път, откакто седнахме обаче, ми изглежда леко отегчена. Изчервявам се. Избрах отговор, който сметнах за безопасен – но когато опре до човек като Карли, това сигурно е грешка. Тя не е избрала кандидатурата ми, защото ѝ се е сторила *безопасна*.

– И все пак си даваш сметка, че ние не сме „Ню Йорк Таймс“, нали? Криминалната журналистика е много специфична ниша

и ако не те влече силно...

– Не, влече ме.

Знам, че поемам риск, като я прекъсвам, но не мога да ѝ позволя да ме отхвърли. Колкото повече проучвах „Мотив“, толкова по-ясно ми ставаше, че именно от такава възможност се нуждае – работа, която ще ми позволи да постигна повече, отколкото просто да я впиша в една от графите на заявлението, с което ще кандидатствам в университета.

– Именно за това исках да говоря с вас. Имам опит с всичко, което беше посочено в офертата за работното място – със социални мрежи, редакция, проверка на факти и така нататък. Имам и истинско резюме, което мога да ви покажа, както и препоръки. Но ако ви интересува, имам и идея за репортаж.

– Така ли? – пита Карли.

– Да – казвам аз, пхвам ръка в чантата си и изваждам картонената папка, чието съдържание подбрах внимателно като част от подготовката си за интервюто. – Един все още неразрешен случай на убийство в родния ми град.

Карли вдига вежди.

– Опитваш се да ми предложиш идеята си за репортаж точно сега? Посред интервюто си?

Замръзвам на място, стиснала полуотворената папка в ръце и неспособна да преценя по тона ѝ дали е впечатлена, развеселена, или раздразнена.

– Да – признавам аз. – Може ли?

– Абсолютно – отговаря тя, а устните ѝ потрепват. – Слушам те.

Развеселена. Можеше и по-зле да е.

Изрезката от вестник, която търся, е най-отгоре. Представява снимка, публикувана в „Стърджис Таймс“, а надписът под нея гласи: „Учениците от „Сейнт Амброуз“ Брин Галахър и Ноа Талбот печелят щатското състезание за художествено

съчинение за осмокласници“. Аз съм на тринайсет години и съм застанала между дъвама души, широко усмихната и вдигнала високо медала, окачен на лента около врата ми.

– О, виж само колко сладка си била – казва Карли. – Поздравления.

– Благодаря, но не я запазих заради наградата. Запазих я заради него – обяснявам, като посочвам с върха на пръста си мъжа на снимката, млад, красив и усмихнат. Дори така, отразен дъвуизмерно, сякаш прелива от енергия. – Това беше учителят ми по английски език Уилям Ларкин. Преподаваше в „Сейнт Амброуз“ за първа година и именно той беше онзи, който настоя да се включа в състезанието за художествено съчинение. Освен това ми помогна да започна работата си за училищния вестник.

Гърлото ми се стяга, когато чувам гласа на господин Ларкин в главата си – прозвучава също толкова ясно, колкото когато го чух преди четири години. „Ти имаш талант“, каза ми и не мисля, че си даваше сметка колко много означаваха тези думи за мен. Така и не му го казах – нещо, за което ще съжалявам винаги.

– Непрекъснато се опитваше да помогне на учениците да разгърнат потенциала си – продължавам. – Или да го усетят, ако не смятат, че притежават такъв. – Вдигам поглед, за да се уверя, че Карли ме слуша внимателно, преди да допълня: – Два месеца след като направиха тази снимка, господин Ларкин беше вече мъртъв. От удар с камък по главата в гората зад „Сейнт Амброуз“. Трима от съучениците ми откриха тялото му. – Този път потупвам по момчето на снимката, което носи същия медал като моя. – Това е един от тях.

ЗА АВТОРКАТА

Карън М. Макменъс е автор на трилъри за юноши, чиито книги са отличени с номер едно в класацията на бестселърите на „Ню Йорк Таймс“, както и в международните класации. Те включват серията романи „Един от нас лъже“, която е вече екранизирана като телевизионна поредица, както и самостоятелните романи „Двама могат да пазят тайна“, „Братовчедите“, „Направо ще ме убиеш“ и „Нямам какво да добавя“. Произведенията ѝ, отличени с литературни награди и с признанието на критиците, са преведени на над четирийсет езика. За да научите повече за Карън и книгите ѝ, посетете karenmstanus.com или я последвайте на @writerkmc в твитър и инстаграм.

РОМАНИ ОТ КАРЪН МАКМЕНЪС:

Един от нас лъже

Двама могат да пазят тайна

Един от нас е следващият

Братовчедите

Накрая ще ме довършиш

Нямам какво да добавя